

панъ отъ турцитѣ, подъ прѣдводителството на самия султанъ Мурада (1389). Въ тая битва, въ която Мурадъ изгубилъ живота си (виж. *Косово поле*) и Л. погинулъ; споредъ едни, падналъ убитъ въ боя, споредъ други, билъ заробенъ и закланъ, по заповѣдъ на султана въ прѣдемъртнитѣ минути.

Лазарь (Георги). Румжиски книжовникъ, двигателъ на румжиското възраждане, род. въ Аврингъ ((Трансилвания) въ 1779, умр. въ 1823. Училъ се въ Вѣна и слѣдъ еедна несполука да стане епископъ въ отечеството си, прѣминалъ въ Влахия, дѣто, въ училище *Св. Сава*, почналъ да прѣдава граматика, география, аритметика на румжиски езикъ (тогава училищний езикъ въ Румжия билъ грѣцки). Той учителствувалъ отъ 1816 до 1821, когато училището сѣе затворило поради хетеристическото движение и заплитанията, които то докарало. Трудовѣтъ му сѣе една румжиска азбука (1816), еедна аритметика (ржкоп.), слова и ддруги учебници (ржкописи, повечето изгубени). На Георги Л. е въздигната въ Букурещъ една естатуя.

Лазарь Новчевѣ. Виж. *Посиѣ* I.

Лазистанъ, Лазове (старовр. *Лазика* или *Колхиди*). Страна на юго-источното приморие на Черно море, между Трапизондъ и Гурія; обогрѣща, въ Турция, источната частъ на трапизондската област, ш въ Русия по-големата частъ отъ обатумската околия; простр. 3500 чет. килом.; жит. (лазове и грѣци) 1138,400; общото число на лазовѣтъ е 68,000; само въ батумско до 1800 души. Турски Лазистанъ има особенъ управителъ (мюсе-

лимъ), който прѣбивава въ Хопа, на брѣга, близу до руския прѣдѣлъ. Лазовѣтъ сѣе родственни съ грузинитѣ, и говорѣтъ мингрелски езикъ смѣсенъ съ грѣцки и турски думи. Прѣди три вѣка сѣе били християне, нъ сѣе били принудени за форма да пригърнатъ мохамеданството; въ ежичность тѣ не исповѣдватъ никакво вѣроисповѣдание. Тѣ сѣе мирни, трудолюбиви земеделци, прѣдиримчиви мореходци и търговци. Нѣкога сѣе били воинствени; и сега Лазистанъ достави на турската флота най-добритѣ моряци. Извънъ градовѣтъ лазовѣтъ припознаватъ властѣта токо-речи само на малки славатарѣ, на които турското правителство дава чинъ съ титлата *аяне*. — Първитѣ извѣстия за Лазика се отнасятъ на 65 прѣди Р. Х. Въ 528 се захвана еедна борба между Византия и Персия за кой да завладѣе Лазика; самитѣ лазове, управлявани отъ свои сѣе царе, сѣе клонили въ тая борба по-вечето къмъ Византия, отдѣто и добили християнството. Въ 1461 Лазика завладѣли турцитѣ.

Лазулевъ камень (лат. *lapis lazuli*). Минералъ съ хубавъ ультрамариненъ или небесно-синъ шаръ, състои главно отъ кремоземъ и глина, съ малко симпурна кислота, сода и варъ. Шарѣтъ бива различенъ по степенъ на яркостѣта. Л. к. е често напѣстренъ съ бѣли петна и рѣзки. Обикновено се намира масивенъ, лъскавъ въ краищата, съ неравенъ зърнестъ ломъ, нъ поиъкога е кристализиранъ въ ромбически додекаедри. Срѣща се въ Бухара, Тибетъ, Китай, Чили и другадѣ. Най-хубавитѣ образци се срѣщатъ въ Бухара. Грѣцитѣ и римлянетѣ сѣе го наричали *сапфиръ*. Тѣ сѣе го цѣнили много по-